

F. t. l. om miljøbeskyttelse.

bejde, er det overladt til ministeren for forureningsbækkampelse at træffe bestemmelse om ordningens iværksættelse.

Anmeldelsen skal bl. a. indeholde fornødne oplysninger om virksomhedens placering og arbejdsprocesser, om emissionernes art og omfang, og risikobetonede forhold, om indretning og drift m. v. Anmeldelsespligten vil således bevirke at udøvere af forurenende virksomhed selv må undersøge virksomhedens forhold og emissioner.

Til § 48.

De gældende regler om myndighedernes virksomhed på dette område indeholder kun i meget begrænset omfang forskrifter for myndighedernes beslutninger og formelle regler om, hvordan truffne beslutninger meddeles adressaten og eventuelt andre, samt hvilke oplysninger beslutningerne skal være ledsaget af. Da de beslutninger, som loven giver hjemmel til, kan være særdeles indgribende og have dybtgående konsekvenser, og da beslutningerne også kan vedrøre allerede etablerede forhold, er det vigtigt, at beslutningerne træffes og udformes på en klar og formelt uangribelig måde. Man har derfor anset det for nødvendigt, at bestemmelser herom optages i loven, navnlig så længe der ikke er fastsat generelle regler om disse emner for forvaltningen i sin helhed. Disse mere forvaltningsprocessuelle regler skal tjene retssikkerhedshensynet. Bestemmelserne vedrører alle beslutninger, der træffes efter lovens regler, eller med hjemmel i forskrifter fastsat i medfør af loven.

På grundlag af de hidtidige erfaringer med hensyn til myndighedernes — specielt sundhedskommissionernes — behandling af sager på disse områder, må det anses for ønskeligt, at det er fastslået, at beslutningerne skal meddeles skriftligt.

Bestemmelsen i stk. 2 om, at underretning om beslutningen samtidig skal gives til vedkommende embedslæge samt andre myndigheder eller privatpersoner, som må antages at have en berettiget og væsentlig interesse i at komme til kundskab om beslutningen, skyldes hensynet til, at der bør være mulighed for at reagere imod beslutningen, eventuelt at indbringe den for højere myndighed. Nøjere at angive hvilke privatpersoner, der skal have meddelelse om beslutningen er næppe mulig i selve lovens tekst, men f. eks. ved anlæg af en ny virksomhed vil det være naturligt, at de nærmeste omboende, som eventuelt vil kunne blive forulempet af virksomheden, får underretning om den meddelte tilladelse. At privatpersoner, der har indgivet klage over en virksomhed, får underretning om den beslutning, myndighederne træffer i den anledning,

må være en selvfølge, også for at den pågældende kan få mulighed for at påklage afgørelsen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 52.

Til § 49.

Så længe der ikke i lovgivningen er fastsat generelle bestemmelser om klagefrister og klagevejledning, er det ønskeligt at der optages en bestemmelse herom. Der henvises til §§ 52 og 53.

Til § 50.

Erfaringerne fra hidtidig praksis taler for direkte i selve loven at foreskrive, at der i forbindelse med beslutninger, der omfatter et påbud eller forbud, skal være fastsat en frist for afgørelsens efterkommelse.

Til § 51.

Uanset at en bestemmelse som omhandlet i § 51 om „forhåndsvarsling“ eventuelt kan medføre nogen forsinkelse i sagsbehandlingen, må det være rigtigt, at den hvem et påbud eller forbud skal vedrøre, forud gøres skriftligt bekendt hermed, således at den pågældende får lejlighed til at fremkomme med sine eventuelle indsigelser eller forslag. Der er her ved lagt vægt på, at påbud eller forbud i henhold til det regelsæt, som der ved loven tilvejebringes hjemmel til, kan have meget indgribende konsekvenser og vedrøre bestående forhold, hvor vedkommende, der rammes af en beslutning, med større eller mindre grund har ment at kunne slå sig til ro med, at det pågældende forhold var anerkendt som lovligt bestående.

Derimod er man meget tilbage fra at foreslå en tilsvarende bestemmelse i tilfælde, hvor det drejer sig om udfærdigelse af tilladelser, f. eks. til etablering af en virksomhed. Her kunne man tænke sig, at andre, der hævde særlig interesse i sagens udfald, skulle have underretning om ansøgningen og om kommunalbestyrelsens foreløbige indstilling. En sådan regel vil imidlertid være vanskelig at administrere, dels fordi det vil være svært at afgøre, hvilken kreds af personer, der skal underrettes, dels fordi disse — som ikke vil have nogen nærmere tilknytning til den pågældende virksomhed — vanskeligt vil kunne bedømme, hvilke ulemper denne vil kunne medføre for dem.

Ifølge stk. 2 kan forhåndsvarsling i visse tilfælde undlades, herunder hvis øjeblikkelig afgørelse er påkrævet eller hvis underretningen må anses for åbenbar unødvendig. Her er der tænkt på tilfælde, hvor påbudets eller forbudets adressat må antages på anden måde, f. eks. gennem førte forhandlinger, at have kendskab til sagen, således at han har haft